

PROKLETÍ ŠAMANŮ

„Šamani se před Zkázou přičili chápaní technicky vyspělého světa místních mocností, a tak byli po řadu staletí zabijeni, věznění či posíláni do vyhnanství.“

KAPITOLA 1: RITUÁL

Myra, Nairan a Garral se ubírali lesem. Nejprve šel Garral, postarší pardan severního druhu, toho následoval jeho syn Nairan a za ním kráčela Nairanova mladší sestra Myra.

Šli už hezkou chvíli a pořád nebyli u cíle. Myra byla zvědavá, na jaké místo je jejich otec zavede, již dávno totiž sešli z cesty a pokračovali lesním porostem. Garral se ovšem tvářil, že ví, kam jde. Vedl je jistým krokem, jako by tuto cestu absolvoval už několikrát. Vypadalo to, že do tohoto lesa kromě něj nikdo nechodí. O les se nikdo nestaral. Všechno tu rostlo naprosto divoce a přirozeně, bez jakýchkoliv zásahů. Byl to v podstatě prales. Stromy tu byly staré několik stovek, možná tisíců let.

„Už tam budem?“ zeptala se Myra. Museli se brodit hustými křovisky, překračovat spadlé větve a obcházet balvany, což jejich postup značně zpomalovalo.

„Za chvíli,“ ozvala se odkudsi zpředu odpověď. „A neloudej se, už tam skoro jsme.“

Myra přidala do kroku. Dávala si však pozor, aby nezakopla o nějaký kořen, které ji stromy neustále zlomyslně stavěly do cesty. Za chvíli se ale stromy rozestoupily a všichni tři stanuli na malém prostranství. Byla to slunná mýtinka. Rostla tu vysoká tráva a sem tam nějaký keř nebo bříza. Planina byla posetá kameny. Tyto kameny však nebyly dílem přírody. Zdálo se, že je ze skály vyrvaly pardaní ruce. Byly hrubě otesané a některé z nich zdobily lesanské nápisy, jež však pro vrstvu mechu a lišejníků nebylo lze přečíst.

Na konci prostranství stála zřícenina jakési stavby. Měla kruhový půdorys a podle zbytků omítky se dalo usuzovat, že její barva byla kdysi bílá. Modrá střecha byla již dávno propadlá, podpíral ji jen statný dub, který uvnitř vyrostl.

Garral zamířil k budově. Myra a Nairan ho následovali. Uvnitř bylo šero. Slunce sem pronikalo jen skrze díry ve střeše a mezi dubovým listím. Podlaha byla pokrytá sutinami.

„Páni,“ vydechla Myra. „Kde to jsme?“

„Tohle je starý chrám,“ odpověděl Garral. „Kdysi to bylo centrum veškerého duchovního života v této oblasti. Když však začali šamani být pronásledováni, byl zničen stejně jako všechno, co by obyvatelům Tiberu mohlo připomenout časy, kdy šamani nebyli pronásledováni.“

„Nikdy jsem o tomhle místě nevěděla.“

„O tomto místě nikdo neví,“ řekl Garral. „Právě proto jsem tě sem zavedl. Je dostatečně odlehlé a skryté od nezvaných očí.“

„Co tím myslíš?“

„Jak víš, jsme poslední členové vlčího klanu. Já a můj syn Nairan už šamany jsme. Nyní je řada na tobě, aby ses stala šamankou.“

„Já?“

„Ano, ty.“

„Je to opravdu nutné?“ řekla poněkud nešťastně Myra. Moc dobře si totiž uvědomovala, co v této době znamená být šamanem. Dosud vedla bezstarostný a celkem spokojený život a nechtělo se jí na tom nic měnit.

„Je to v rámci zachování klanu. Musíme udržovat klan a staré tradice ať to stojí, co to stojí. Já vím, není to zrovna jednoduché. Nyní je zlá doba a musíme šamanství provozovat potají, navzdory všem zákazům a nařízením. Ale je to naše povinnost vůči našim předkům i následujícím generacím. Šamani udržují rovnováhu aury v přírodě. Musíme podstoupit určité

nebezpečí, abychom mohli provozovat šamanství, ale takový už je náš osud. S tím nic nenaděláš. Musíš ho přijmout.“

„Ale proč zrovna já?“

„Mluvil jsem s tvým budoucím spířitem, a vidí v tobě něco víc, víc než si sama uvědomuješ.“

„A co ty?“

„Já ti věřím.“

„Když myslíš...“

Pak jí Garral navlékl na krk amulet. Amulet byl tvořen vlčí hlavou vyřezanou z tesáku, která byla připevněná ke šňůrce, na níž bylo navlečeno několik drápů a korálků.

„Opatruj ho a nikdy nedopusť, aby ti jej někdo vzal,“ nabádal Myru Garral. „Tento amulet kdysi patřil tvé matce. Byla to mocná šamanka. Škoda, že už tu není.“

Myřina matka zemřela v době, kdy byla Myra ještě kotě. Myra si na ni nepamatovala a vše o ní se dozvěděla jen z vyprávění. Jejím spířitem byl kojot jménem Isawu, který odteď bude i Myřiným spířitem.

Myra však necítila nic, co by jí prozrazovalo přítomnost spířita.

„Nic se nestalo,“ poznamenala zklamaně.

„První spojení se spířitem bývá obvykle náročné a vyžaduje čas. Ale pamatuj si, že je zapotřebí i tvá spolupráce – musíš chtít se s ním spojit, ne jen čekat.“

„Dobře.“

„Ještě musíš stvrdit své šamanství slibem šamana,“ připomenul jí Garral.

Myra znala ten slib. Aby ne, když pocházela ze šamanské rodiny. Sundala si proto amulet a vzala do ruky dýku, kterou jí Garral podal. Chvíli zaváhala a pak se s ní prudce bodla do prstu. S prstu okamžitě začala téct krev. Myra přiložila krvácející prst k amuletu a pronesla:

„Slibuji, že spířitova aura bude vždy se mnou.“

„Zavazuješ se tedy k tomu, že budeš chránit koloběh aury v přírodě a spolupracovat se spířitem?“

„Ano.“

„Gratuluji, právě ses oficiálně stala šamankou vlčího klanu. Ale nikomu o svém šamanství neříkej a amulet nos vždy pod oděvem. Mohli by tě odhalit a zatknout.“

„Já vím.“

* * *

Nakonec se všichni tři vydali zpátky domů. Myra však odcházela již jako šamanka a spolu s amuletem si s sebou odnášela i zodpovědnost. Tento den pro ni znamenal změnu na celý život.

KAPITOLA 2: NEZNÁMÝ HOST

Myra pocházela z vlčího klanu. Společně s Nairanem a Garralem byli jeho poslední členy. Všichni ostatní z něj totiž odešli kvůli pronásledování šamanů nebo byli zatčeni a odvedeni.

Náčelníkem vlčího klanu byl Garral. Jeho vrásčitá tvář a šedé vlasy naznačovaly, že již nepatří mezi nejmladší, neztratil však nic ze své někdejší síly. Vládl modrou aurou, nevlastnil tudíž ani spirita ani amulet.

Myra byla mladá pardanka jasných modrých očí a dlouhých světlých vlasů. Pod očima měla tři trojúhelníkové skvrny, z nichž prostřední směřovala špičkou nahoru a zbylé dvě dolů.

Její bratr Nairan byl vysoký pardan statné postavy. Měl tmavě hnědé vlasy a jeho tvář zdobila bradka stejné barvy. Na rozdíl od Myry již nějakou dobu šamanem byl. Společníka mu dělal statný bílý vlk jménem Caheegan. Byl tak velký, že na jeho hřbetě mohl Nairan bez problému jezdit.

Všichni tři bydleli v Jamace. Jamaka byla malá zapadlá vesnice ležící na řece Ysvě. Jejich dům se nacházel na samém kraji obce, poněkud stranou od ostatních, hned u lesa. Nijak se neodlišoval od zbylých domů ve vesnici. Vedla k němu jen polní cesta, kterou však kromě obyvatel domu skoro nikdo nepoužíval.

* * *

Ťuk! Ťuk! Ťuk! Ozvalo se jednoho večera na dveře. Bylo to jen pár dní od okamžiku, kdy se Myra stala šamankou. Stále si ještě zvykala na nový stav věcí.

Garral se vydal otevřít. Před dveřmi stál pardan ve středním věku. Byl nevysoké postavy; oblečením ani zjevem také nijak nevyčníval.

„Dobrý den,“ řekl, „zabloudil jsem a za chvíli už bude tma. Prosím vás, vadilo by vám, kdybych u vás jednu noc přespal? Už jsem to zkoušel i jinde, ale všude mě odmítli. Prosím, od rána jsem nic nejedl... Byl byste tak laskav...“

„No tak dobře. Pojd'te, domluvíme se uvnitř.“

Garral se vrátil domů a cizinec ho nesměle následoval. Garral ho zavedl do obýváku, kde ho vybidl, aby se posadil, a sám dal mezitím vařit vodu na čaj. Když byl čaj hotový, postavil jeden kouřící šálek před hosta a druhý si vzal sám.

„Děkuji, že jste mě nenechali tam venku,“ pravil cizinec. „Jsem vám velice vděčný. Musel bych jinak strávit noc v lese a to bych nerad.“

„Nemusíte děkovat, byla to maličkost. Raději mi povězte, kdo vlastně jste.“

„Och, promiňte, nejspíš jsem se vám zapomněl představit. Jmenuji se Zafyrus. Nejsem zdejší. Procházel jsem tu a cestou jsem zabloudil.“

„Měli bychom vyřešit vaše přespání u nás. Ráno vám ukážu, jak se dostanete...“

„Jste velice laskav,“ přerušil Garrala Zafyrus, „ale o mě si nedělejte starosti. Hned jak bude ráno, vydám se na cestu, abych vás nadále neobtěžoval.“

„Jak myslíte. Myro, ukaž tady panu Zafyrovi jeho postel.“

„Dobře,“ řekla Myra a zavedla hosta do horního patra, kde měli postele.

Když byl Zafyrus z doslechu, obrátila se Myra na Garrala šeptem:

„Proč pouštíte cizí pardany do domu? Co když zjistí, že jsme šamani?“

„Je naší povinností pomoci pardanovi v nouzi. Kdybych ho odmítl, bylo by to podezřelé a nezdvořilé. Ale neboj, nikdo se o našem šamanství nedozví.“

Když se začalo připozdívat, všichni čtyři se navečeřeli a vydali se spát.

* * *

Byla hluboká noc. Cvrčci již také zmlkli a nic nerušilo noční klid. Do místnosti pronikal otevřeným oknem měsíční svit a slabý noční vánek. Ozývalo se pravidelné oddychování. Ne všichni však doopravdy spali. Zafyrus, který ležel na svém provizorním lůžku na zemi tvořeném několika dekami, spánek jen předstíral. Ve skutečnosti se moc dobře hlídal, aby zůstal vzhůru.

Když někdo provádí něco takového, jistě nemá dobré úmysly. A to se na poctivého hosta nesluší. Zafyrus však nebyl tak úplně tím, za koho se vydával. Ostatně, následující události to dokazují.

Když Zafyrus usoudil, že už čekal dostatečně dlouho na to, aby se přesvědčil, že všichni usnuli, potichu se zvedl a zamířil ke schodům.

Jak snadno se nechali nachytat a uvěřili té pohádce! pomyslel si.

Zlehka položil nohu na první schod. Schody strašidelně zaskřípaly. Při pohledu na dalších asi devět schodů, které ho dělily od přízemí, si pomyslel, že ho čekají pěkně napínavé chvíle. Chvíli setrval na prvním schodě. Když se ubezpečil, že skřípot nikoho nevzbudil, pokračoval dál. Našlapoval tak lehce, že se skoro vznášel, ale i přesto schody vyluzovaly při každém jeho kroku hrůzostrašné skřeky.

Měl jsem je raději sjet po zábradlí, pomyslel si Zafyrus.

Když dospěl dolů, setřel si pot z čela a rozhlédl se kolem.

Máme důvody podezírat toho starocha i jeho potomky, že ilegálně provozují šamanství, ale potřebujeme důkaz, abychom je mohli usvědčit, uvažoval. *Nějakou knihu, svitek, sošku, amulet, cokoli...* říkal si v duchu.

Zafyrus se procházel po domě a hledal důkaz. Prozkoumal knihovnu, postupně vyndal všechny knihy a zase je tam vrátil, ale nic nenašel. Pak se vrhnul na šuplíky. Otvíral jednu zásuvku podruhé, podrobně je prohlédl, opět vyházel všechn jejich obsah a zase ho tam vrátil, ale nic. Samozřejmě u toho dělal co nejméně hluku, aby nikoho nevzbudil. Ať se snažil, jak se snažil, nemohl najít nic, čím by Garrala a jeho rodinu usvědčil ze šamanství.

Žádné falešné dno? Žádná tajná skrýš?

Zafyrovi docházela trpělivost.

Však já ho dostanu! Vím to! Někde tady nějaký důkaz musí být! Najdu ho, i kdybych tu měl strávit další noc.

Mezitím začalo svítat. Nejprve se objevily červánky. V tuhle roční dobu svítalo opravdu brzy. Zafyrus chodil sem a tam a začal přemýšlet, jakou výmluvu si vymyslí pro případ, že tu bude muset zůstat další den a důkazní materiál obstarat následující noc.

Najednou se zastavil. Zdálo se mu, že prkno, na které právě stoupl, znělo jaksi dutě. Poklekl k podlaze a jal se prkno podrobně zkoumat. Všiml si, že na rozdíl od ostatních je jenom položeno a dá se nadzvednout. A opravdu pod ním objevil jakýsi malý prostor.

Zafyrus se zaradoval. Tak přece neodejde s prázdnou! Když však chtěl prkno nadzvednout, zjistil, že mu v tom něco brání – na prkně stála skříň s knihami.

To ne, zhrozil se. Ale pokud chtěl skříň otevřít, musí skříň odsunout. *Nedá se nic dělat*, pomyslel si. Plivl si do dlaní a opřel se vši silou o skříň. Ta se však nepohnula o víc než několik centimetrů, což k otevření úkrytu nestačilo. Byla opravdu těžká, nejspíš ji vyrobili z dubového dřeva, a Zafyrus neměl ve svých pažích takovou sílu, jakou by potřeboval.

Přece to ted' nevzdám, řekl si umíněně. Pak se rozeběhl a veškerou svoji vahou vrazil do boku skříně. Skříň nadskočila a posunula se o dobrý půlmetr. To přesně Zafyrus potřeboval. Nadělala při tom však strašný hluk a vypadly z ní nějaké knihy, které dopadly na podlahu jako krupobití.

Zafyrus na chvíli strnul. Poslouchal, jestli se někdo nevzbudil. Ani nedýchal, aby mu neunikl ani ten nejslabší zvuk, který by ho mohl varovat. Když se však delší dobu nic neozývalo, oddychl si.

Musí spát jako zařezaní, když je ani tohle nevzbudilo, pomyslel si.

Pak přistoupil k prknu a s téměř dětinským nadšením ho nadzvedl. Opravdu pod ním bylo několik svitků. Zafyrus vzal jeden z nich a podíval se do něj.

„To je ono! Svitky o šamanství. Tady to máme!“ zvolal přitlumeným hlasem. „Nepopiratelný důkaz! Tyhle svitky mluví za vše!“

Pak spěšně naházal všechny svitky do brašny, kterou měl s sebou k tomuto účelu. Nakonec vrátil prkno na své místo v podlaze. Už dávno bylo ráno. Chtěl ještě vrátit knihy, co popadaly, na své místo, ale když seshora zaslechl podezřelé zvuky, raději je nechal být a rychle se vytratil oknem.

KAPITOLA 3: PŘEPADENÍ

Když se ráno Garral vzbudil, slunce už bylo dávno na obloze. Garral vstal celý rozespálý z postele a vydal se po schodech dolů. Cestou houkl na Myru, která byla již také vzhůru, ať připraví hostu snídani, aby mohl Zafyrus brzy vyrazit, jak si přál.

„Ale Zafyrus tady není,“ ozvala se Myra seshora.

„Jak není?“ podivil se Garral, nyní zcela bdělý, a šel se sám přesvědčit.

Zjistil, že Myra nelhala. Zafyrovo lůžko bylo prázdné.

„Nejspíš měl naspěch a odešel dřív,“ uvažoval Nairan.

„Vypadá to tak,“ souhlasil Garral. „Je to ale zvláštní, takhle odsud odejít...“

„Asi nás nechtěl nadále obtěžovat.“

„Ani se s námi nerozloučil,“ podotkla Myra.

„Nedá se nic dělat,“ uzavřel Garral. „Udělalí jsme pro něj všechno, co bylo v našich silách, a to, že se Zafyrus rozhodl našeho pohostinství nevyužít, je už jeho věc.“

Na to se všichni tři přesunuli dolů. Když však přišli do obývacího pokoje, čekalo je tam překvapení. Knihy z knihovny se tam bez ladu a skladu válely po podlaze; některé otevřené, jiné různě poházené.

„Kdo mohl tohle udělat?“ nechápal Garral.

„Taková spoušť!“ přidala se Myra.

„Třeba to byl Zafyrus, když odcházel,“ domníval se Nairan.

„Možná,“ zamumlal Garral a začal vracet svazky zpátky do knihovny, když v tom se najednou ozvalo:

Buch! Buch! Buch!

Někdo silou bušil na dveře.

„Kdo to zase může být,“ řekl Garral a šel otevřít. Ke svému údivu spatřil za dveřmi opět Zafyru. Za ním stálo komando po zuby ozbrojených pardanů. Měli na sobě černé vesty a oči jim zakrývaly brýle tvořené jedním kusem skla.

„To jste vy, pane Zafyre! Takže jste se přece jenom rozhodl vrátit?“ přivítal ho Garral. Pak si všiml ozbrojenců. „A co tady chtějí tihle?“

„Jste obviněni z provozování šamanství,“ pravil vážným hlasem Zafyrus.

Garral na chvíli zkameněl. *Takže Zafyrus byl zrádce*, došlo mu. Sice nechápal, jak se o tom Zafyrus dozvěděl, ale rozhodl se, že se tak snadno nevzdá. Koneckonců, Zafyrus nemůže jejich šamanství nijak důvěryhodně doložit. Proto co nejpřesvědčivěji řekl:

„Je mi líto, pánové, ale jste na špatné adrese. To bude určitě nějaký omyl. Tady totiž nikdy žádní šamani nebyli. Zkuste to o dům dál, třeba u sousedů.“

„Ne, jsem si jistý, že jsme tu správně,“ trval na svém Zafyrus.

„A z čeho tak usuzujete?“ chtěl vědět Garral.

„Máme důkazy.“

Pak odkudsi vytáhl svitek a ukázal ho Garralovi.

„Snad vám tohle osvěží paměť.“

Do Garrala jako by uhodil blesk.

Můj svitek! Jak se k němu dostal? A jak se o něm dozvěděl? Tak přece to byl on, kdo rozházela naši knihovnu, proletělo mu hlavou.

„Ten svitek není můj,“ bránil se Garral. „Nikdy jsem ho neviděl.“

„Nemá smysl zapírat,“ pokračoval Zafyrus. „Zatkněte je!“

Garral se otočil na Myru a Nairana a křikl na ně: „Utíkejte! Já je zabavím!“

„Ale...“ odporovala Myra.

„Pojď!“ popadl ji za ruku Nairan a vedl ji směrem k oknu.

„Chyťte je! Nesmí vám uniknout!“ volal Zafyrus.

„Ne!“ vykřikl Garral a postavil se ozbrojencům na odpor.

Strhla se mela. Garral zápasil s ozbrojenci, zatímco Nairan s Myrou utekli oknem. Hned jak se dostali ven, zamířili do nedalekého lesa. Jeden z ozbrojenců se však dostal přes Garrala a vydal se za nimi.

„Caheegane, postarej se o něj!“ zvolal Nairan na svého spirita, aniž by při tom polevil v běhu. „Nechť je aura s námi,“ zašeptal.

V tu chvíli se vedle nich zhmotnil velký bílý vlk a vrhl se na pardana, který je ohrožoval. Poskytl tak Myře a Nairanovi čas, aby utekli do bezpečí.

Myra a Nairan utíkali, co jim síly stačili. Nebylo času nazbyt. Myra se slzami v očích sledovala, jak se jejich dům postupně vzdaluje. Co se dělo uvnitř, netušili. Zvuky, které se odsud ozývaly, jim však napovídaly, že Garral stále vzdoruje ozbrojencům. Náhle se v okně jejich domu zablesklo modré světlo. To Garral na ozbrojence použil svoji auru. Víc už Myra neviděla, protože se jim dům ztratil z dohledu.

Když se dostali do lesa, nepřestávali utíkat. Doufali, že se jim v lese podaří ztratit svým pronásledovatelům. Neohlíželi se. Běželi stále dál. Nehleděli na četné překážky, které jim stály v cestě.

„Nairane... já už nemůžu...“ ozvala se Myra po nějaké době.

„Ještě vydrž,“ odpověděl Nairan, sám byl však také se silami v koncích.

Když už běželi dostatečně dlouho na to, aby se jim ztratili, zastavili se, aby nabrali dech.

Teprve teď se Nairan odvážil podívat se za sebe. Všude byl klid a ticho. Nikde ani noha. Když se Nairan ujistil, že je nikdo nepronásleduje, ulehčeně se svalil do trávy a opřel se o strom.

„Vypadá to, že jsme je setřásli,“ řekl Myře, která stála opodál. „Páni, po tomhle mě budou bolet nohy aspoň týden,“ poznamenal mimoděk.

Pak k nim přiběhl Caheegan, který se vydal za nimi, jakmile se dostali pod ochranu lesa.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se ho Nairan.

„Ano. Nikdo nás nesleduje ani tu necítím žádnou cizí auru.“

„Dobře.“

„Co se stalo s naším otcem?“ chtěla vědět Myra.

Caheegan sklopil hlavu.

„Nevím.“

Myra posmutněla.

„Chudák náš otec... Zůstal tam a jenom kvůli nám...“

Caheegan, který usoudil, že ho již nebude třeba, se sám rozplynul.

„Ano, Garral se pro nás obětoval,“ řekl Nairan. „Teď pro něj však nemůžeme nic udělat. Musíme se hlavně postarat o sebe. Nesmíme padnout do rukou Zafyroví a jeho bandě.“

Nesmíme dopustit, aby oběť našeho otce přišla vniveč. Musíme přežít, jinak by jeho oběť neměla smysl.“

„Co ale budeme dělat?“

„Hm,“ zamyslel se Nairan. „Vrátit se nemůžeme. Jsou z nás teď psanci. Není cesty zpět. Odteď se budeme muset skrývat. Prozatím jsme jim sice utekli, ale ne na dlouho. Určitě si přivedou posily a budou nás hledat. Nemůžeme zůstat tady. Naštěstí vím o místě, kde nás nenajdou.“

KAPITOLA 4: ŽIVOT PSANCE

Myra a Nairan šli lesem. Nairan šel první a určoval směr. Prodírali se podrostem. Takto pochodovali už několik hodin. Společnost jim dělali jen ptáci, kteří sice nebyli vidět, ale svým zpěvem dávali najevo svou přítomnost.

Podle polohy slunce Myra odhadovala, že bude kolem poledne. Jak postupovali, les postupně houstl a paprsků pronikajících dolů mezi korunami stromů ubývalo.

Pokračovali stále dál. Pod nohama jim křupaly suché spadané větve. Někdy se cesta stávala opravdu obtížnou; to když se dostali do obzvlášť hustého smrkového háje, nebo když došli na okraj srázu, který pak museli obejít.

Po dalších několika hodinách chůze však přece jenom dospěli do cíle – stanuli před starým chrámem ukrytým v lese. Ano, byl to tentýž chrám, či spíše rozvalina, kde se Myra před několika dny stala šamankou. Od té doby jako by ale uplynula věčnost. Z hlediska bezpečnosti si však Nairan s Myrou nemohli vybrat lepší skrýš – podle slov Garrala o tomto místě kromě nich nikdo nevěděl. Při té vzpomínce Myru zabořilo u srdce. Jak moc by byla ráda, kdyby tu s nimi Garral byl! Jejich vyhnanství by pak bylo alespoň o trochu snesitelnější. Teď se kromě obav o sebe tížila ještě obavami o svého otce. Na to však teď nebyl čas.

Když přišli do chrámu, spatřili tam srnku. Procházela se po chrámě a patrně tu hledala něco k snědku. Když si jich všimla, chvíli si je zvědavě prohlížela a pak odhoupkala pryč.

„Zdá se, že nejsme jediní, kdo hledá úkryt v tomhle chrámu,“ podotkla Myra.

„Lesní zvěř sem asi byla zvyklá chodit,“ souhlasil Nairan. „Ale s tím je teď konec.“

Najednou si uvědomili, že dnes ještě nejedli, a že mají tudíž pořádný hlad. *Zafyrus nás nenechal ani se nasnídat*, posteskla si Myra.

Naštěstí rostla kolem chrámu spousta borůvek. Borůvky Myru s Nairanem sice nezasytily, ale aspoň jim pomohly zahnat nejhorší hlad.

Jak známo, po jídle obvykle přichází žízeň. To však vyřešil nález potůčku nedaleko chrámu, jehož křišťálová voda naše utečence dostatečně osvěžila.

„Teď se dá udělat jediná rozumná věc,“ prohlásil Nairan.

„A jaká?“

„Jít spát.“

„To je fakt.“

Byla to pravda. Slunce už se chýlilo k západu a oni byli po dlouhém a náročném dni unavení. Tolik se toho ten den událo, že to ještě nestihli všechno vstřebat. Nairan si tedy našel v chrámu nějaký útulný kout, kde se natáhnul do listí, které si tam nanosil.

„Dobrou,“ řekl Myře a okamžitě usnul.

Myra následovala jeho příkladu a brzy taktéž pravidelně oddechovala. Byla to jejich první noc v utajení. První noc na místě, které bude odteď na nějakou dobu jejich domovem.

* * *

Když se Myra ráno probudila, chvíli si myslela, že je doma. Za chvíli si však uvědomila krutou realitu – není doma, nýbrž ve staré zřícenině uprostřed lesa, záda má celá otlačená, je jí zima a ke všemu ji všude hledají nějaký ozbrojený týpci se Zafyrem v čele.

Rozespale vstala a protáhla se. Po včerejšku ji bolelo celé tělo.

Byl krásný letní den. Jindy by se z toho těšila, ale teď nebylo moc důvodů k radosti. Její první kroky směřovaly k potůčku. Tam si v ledové vodě opláchla obličej, což ji trochu probralo.

Když se vrátila do chrámu, Nairan už byl vzhůru. Caheegan stál vedle něj.

„Jak ses vyspala?“ optal se Myry.

„Moc dobře ne,“ odvětila popravdě.

„Copak, nelíbí se ti náš hotel?“ zasmál se Nairan.

„Úroveň ubytování odpovídá ceně...“

„Hm, to je pravda, ale musíme se s tím spokojit. Mohlo by být i hůř. Můžeme být rádi, že jsme vůbec utekli Zafyrovi.“

To Myře připomenulo včerejší události a zase na ni padl smutek.

„Ale náš otec tam zůstal,“ namítla.

„Ano, já vím. Ale už jsem ti říkal, že to udělal kvůli nám.“

To pro Myru nebyla uspokojivá odpověď, ale musela se s tím smířit.

„Vzhledem k tomu,“ pokračoval Nairan, „že nás určitě hledají, tu budeme nuceni nějakou dobu přečkat. Nesmíme však dát najevo svou přítomnost. To znamená, že se nesmíme vzdalovat od chrámu nebo rozdělovat oheň.“

„Ale jak tu přežijeme? Jsme tu uprostřed lesa, odříznuti od civilizace...“

„Mě stačí k životu jenom aura,“ prohlásil Caheegan.

„Ano, ty jsi spirit. Ale co my?“ namítla Myra.

„Budeme si muset nějak poradit,“ odtušil Nairan. „Jsme tu odkázáni sami na sebe. Vodu však máme a to je hlavní. Všechno ostatní se dá nějak oželeť. Škoda jen, že jsme si s sebou nestihli vzít nějaké zásoby. Teď si musíme vystačit pouze s tím, co nám dá les. Štěstí, že se to stalo teď, když všechno roste a jídla je všude dost, a ne v zimě. To bychom tu moc dlouho nepřežili.“

„To je pravda.“

Nairan se zvedl ze země.

„Pojďme se tu raději trochu porozhlédnout,“ navrhl.

„Dobře,“ souhlasila Myra.

* * *

Hlavní část chrámu byla kruhového půdorysu a patřila k těm zachovalejším. Kolem ní se nacházelo několik menších přístavků, z těch však zbyly většinou jenom základy, které dávaly jenom tušit, jak stavba vypadala v minulosti. Bezprostředně za chrámem začínal les. Celý chrám byl zarostlý kopřivami. Příroda si tak opět pomalu brala, co jí patří. Chrám nebyl nijak velký, ale pro tříčlenné osazenstvo bohatě stačil.

Mýtinka, na které chrám stál, se nacházela na vrcholku nevysokého kopce. Svahy tohoto kopce pokrývalo borůvčí. Dole v údolí protékal zmíněný potok. Tehdejší stavitelé nejspíš věděli, co dělají, když postavili chrám na vyvýšeném místě blízko vodního toku. Onen potok nejspíš sloužil i tehdejším obyvatelům chrámu jako zdroj pitné vody. Stejně tak, o několik stovek let později, poslouží i jeho současným obyvatelům, byť jen dočasným.

Nebýt okolních stromů, byl by z chrámu také docela dobrý výhled. Díky nim však chrám nebylo možno v okolní krajině poznat, což momentálně potřebovali víc než výhled.

Okolí chrámu bylo velmi členité – nacházelo se tu spoustu roklí, strží, kopců a vrchů; tyto útvary společně tvořily velice nepřehlednou krajinu, která byla pro skrývání se ideální.

* * *

Slunce celý den žhnulo. Bylo dusno. Vzduch se ani nepohnul. Myra a Nairan se proto drželi ve stínu dubu, který podpíral střechu. Až večer přinesl kýžené ochlazení. Z kamenů okolo, které přes den naakumulovaly sluneční záření, nyní sálalo teplo. Myra seděla na jednom z nich a vychutnávala si večerní atmosféru. Slunce pomalu zapadalo. Jeho poslední paprsky olizovaly zdi chrámu a barvily je do oranžova. Bylo příjemně. Ticho a klid narušovalo jen vzdálené bublání potůčku a zpěv ptáků.

Zanedlouho se slunce sneslo za obzor a na oblohu vystoupila první hvězda. Ptáci postupně zmlkli a vystřídali je cvrčci se svým koncertem.

Nairan seděl opodál opřen o zeď chrámu, se stéblem trávy v puse. U nohou mu ležel Caheegan. Nairanovy oči byly zavřené, obočí lehce svraštělé. Těžko říct, na co myslel. Když se snesla tma, Nairan se i s Caheeganem odebral někam do chrámu; nejspíš se rozhodl jít spát. Myra však zůstala na svém místě. Na nebe mezitím vyplul sám veliký Manandu, pán noční oblohy, a společně se svými menšími bratříčky Kiwumi a Timaku ozařoval okolní krajinu. Byla neobyčejně jasná noc. Takové noci doma v Jamace nebyly. Myra pozorovala vzdálená souhvězdí. Dokonce zahlédla Suaru se svými měsíci. Pak se zvednul vánek a v okolních stromech to zašumělo.

Vlastně... vlastně to není tak špatné, žít takhle v lese... Daleko od civilizace... pomyslela si Myra. Vlastně je to docela krásné. Všechna její radost však měla hořkou příchuť.

Kde je asi náš otec? Třeba se teď taky někde dívá na oblohu a přemýšlí, co asi děláme... Nejspíš si o nás dělá starosti, stejně jako my o něho... pokud je ovšem naživu. Nejdřív jsme přišli o matku, teď o otce. Copak to takhle musí být? Proč je na nás osud tak krutý!

Pak Myře náhle svitla naděje. Sice malá a nepatrná, ale byla to naděje.

Co když se mu také podařilo utéct tak jako nám? Nevíme přece, co se dělo v domě po našem odchodu. Co když otec utekl, jakmile jsme se dostali do bezpečí? To by znamenalo, že se teď nejspíš také někde skrývá a pátrají po něm jako po nás. Ano, určitě to tak bylo, přesvědčovala sama sebe Myra. Garral by se nikdy nenechal chytit. Jeho šamanská hrdost by mu to nedovolila. Ale jestli opravdu unikl, pak ho musím najít, umínila si Myra.

S touto myšlenkou Myra ten den usnula.

KAPITOLA 5: BOUŘE

Odpoledne následujícího dne začalo pršet. Nejdříve jako malý deštiček. Kapky vody dopadaly na vysušenou zem. Po předchozím vedru to bylo vítané osvobození. Vody však neubývalo a déšť nabíral na síle. Brzy se spustil pořádný liják. Z nebe se valily hektolitry vody. Pak se zablesklo a ozval se hrom.

Myra a Nairan byli schovaní pod zbytky střechy, které se nacházely po obvodu chrámu. Ačkoli byl den, v chrámu bylo šero. Nemohli nikam jít, protože jediné oblečení, co si vzali z domova, měli na sobě a to si nechtěli namočit. Byli tedy nuceni přečkat v chrámě, než déšť ustane. Myra seděla vedle Nairana. Ani jeden z nich nepromluvil. Naslouchali zvukům deště.

Kapky vody bubnovaly do střechy chrámu a na listy stromů. Voda ze střechy stékala dolů a s pleskotem dopadala na zem, kde se vytvářely potůčky, které se následně spojovaly v řeky. Blesky na obloze malovaly fantastické obrazce. Dírami ve střeše dovnitř zatékalo.

„To je ale počasí,“ poznamenala Myra.

„Buďme rádi, že jsme v suchu,“ odpověděl Nairan. „Ale aspoň už není takové vedro jako včera.“

Následovala opět chvíle ticha.

„Co tvoje šamanství?“ zeptal se Myry najednou Nairan.

„Co tím myslíš?“ opáčila Myra.

„No, šamanství není jenom o tom, mít na krku amulet. Měla by ses učit a prohlubovat si své znalosti a schopnosti. Máme tu teď fůru času, tak bychom ho měli využít. Už jsi zkoušela navázat spojení se svým spiritem, tenaigulu?“

„No... ještě ne,“ odpověděla po chvíli zaváhání Myra. Dosud se snažila spíše ignorovat to, že je šamanka, společně se vším, co s sebou šamanství přináší. Nikdy se nesnažila se svým spiritem navázat spojení. Garrala navíc odvedli dřív, než ji to stihl naučit.

„To je ale chyba. Jestli se chceš stát opravdovou šamankou, měla bys začít.“

„Ale co když nechci být šamankou?“

„Někdo přece musí udržovat náš klan. Jinak by zanikl.“

„No tak by zanikl. Být šamanem také není žádná výhra.“

„To se mýlíš.“

„Jo? Tak mi teda pověz, co je pěkného na tom, být šamanem.“

„No... no... vlastně ani nevím,“ připustil Nairan.

„Tak vidíš. Šamanství nám ještě nepřineslo nic dobrého. Jediné, co z toho vzešlo, je že jsme skončili tady. To šamanství může za to, že tatínka odvedli, a že my teďka trčíme v téhle díře! Kdyby nebylo šamanství, měli bychom se líp!“

Nairan se rozpřáhl a vrazil Myře facku, neboť nemohl dál snášet, co Myra říkala.

Myra se na něj nechápavě podívala.

„Tak nemluv, Myro. Nebo snad chceš být jako Zafyrus a jemu podobní? Ti prohlašují o šamanství totéž. Chtějí ho vymýtit a umírají kvůli nim desítky pardanů denně! Nebuď jako oni. Šamanství je naše povinnost. Je to náš osud. S tím nic nenaděláš. Musíš se s tím smířit. Kdy už to konečně pochopíš?“

Myra sklopila hlavu. Pak odešla na druhý konec chrámu, kde klesla na zem, strhla si amulet z krku a zahodila ho do kouta.

„Pitomí šamani!“ vykřikla.

Chvíli tam seděla s rukama založenýma na hrudi a naštvane hleděla před sebe.

Nakonec v ní však zvítězila zodpovědnost a úcta ke svým předkům, a tak si amulet znovu navlékla.

Něco na tom šamanství asi bude, když jej tolik pardanů provozuje potají a riskují kvůli tomu život, uznala. Ale proč zrovna já! Proč zrovna já musím být šamankou? Po světě chodí tolik jiným pardanů! Proč zrovna já musím mít tu smůlu! Proč jsem se nemohla narodit jako normální pardan!

Náhle si všimla, jak jí na předloktí září do tmy podivné značky. Měly zelenou barvu a pomalu měnily svůj tvar. Bylo to zvláštní. Myra ještě nic podobného nezažila. Najednou zaslechla zvláštní hlas, který jakoby však vycházel z jejího nitra:

Myro!

„Co to?“ podivila se Myra.

Proč se tolik bráníš tomu být šamankou?

„Kdo to mluví?“

To jsem já, tvůj spirit, Isawu.

„Kde ses tady vzal?“

Jsem tu celou dobu, jenom jsi mě nevnímala.

„Co mi chceš?“

Nemusíš mluvit nahlas, stačí, když si to budeš myslet.

Dobře.

Chci ti něco důležitého říct, Myro. Neber šamanství jako přítěž. Ber ho jako dar.

Ale šamanství nám zatím přineslo jenom utrpení, namítla Myra. Je to jako naše prokletí! Kdyby nebylo šamanství, tohle všechno by se nestalo!

Tak se na to nesmíš dívat, Myro. Na tom být šamanem není nic špatného, i když si to možná myslíš. Vnímáš to tak, protože jsi v takovémto světě vyrostla a pokládáš to za samozřejmost. Ale věř mi, nebylo tomu tak vždy. Pamatuji si na časy, kdy byly šamani velmi vážení. Kdyby šamani nebyli pronásledováni, mohli bychom provozovat šamanství a nikdo by vás za to netrestal. To nová pravidla můžou za naši situaci, ne šamanství. Bez šamanů by svět nemohl existovat.

To mě nenapadlo.

Být šamanem znamená daleko více, než být pronásledovaná. Jak jistě víš, šamani udržují rovnováhu v přírodě. Ale díky amuletu mají také moc. I ty ji jednou získáš.

Já?

Ano. Nevybral jsem si tě náhodou, Myro. Máš v sobě velký potenciál, ale zatím o tom nevíš. Máš předpoklady stát se velkou šamankou, jakou byla i tvá matka.

Moje matka? Tys znal moji matku?

Ovšem. Kdysi jsem býval jejím spirem, než zemřela.

No jo. Já zapoměla.

A stejně tak budu nyní i tvým spirem.

Takže to, že se stanu šamankou, je opravdu nevyhnutelné?

Omyl, Myro, ty už šamankou jsi. Složila jsi přece slib, ne? Musíš jenom změnit svůj přístup. Ale neboj se, budu vždy s tebou.

* * *

Od té doby se Myra cítila lépe a více si věřila. Už v tom nebyla sama. Přítomnost spirita jí dodávala sebedůvěru. Našla totiž další spřízněnou duši, někoho, komu se může svěřit a na koho se může spolehnout. Získala také jiný pohled na věc.

* * *

Pršelo ještě další celý den. Teprve pak déšť ustal. Z dálky se sice ještě občas ozývalo hřmění, ale bylo jasné, že bouřka odchází.

KAPITOLA 6: MYŘINO ROZHODNUTÍ

Myra a Nairan už byli v chrámu čtvrtým dnem.

„Jak dlouho se tu ještě budeme skrývat?“ zeptala se Myra Nairana.

„Tak dlouho, jak bude potřeba,“ zněla odpověď.

„Co ale budeme dělat pak?“ chtěla vědět Myra. „Nemůžeme se tu skrývat věčně. Žijeme jen o borůvkách a o tom, co si natrháme. Tohle není pořádný život, je to jen přežívání ze dne na den, musíme něco udělat.“

„Ale co? Když opustíme tohle místo, chytí nás. Jistě je na nás vypsána odměna.“

„Tak co tedy chceš dělat?“

„Nevím. Opravdu nevím, co máme dělat. Co by asi udělal náš otec?“

„Náš otec určitě někde trpí a naše nečinnost ho nezachrání! Copak ti na něm vůbec nezáleží?“

„Záleží, ale k čemu bude dobré, když nás chytí a budeme sdílet jeho osud? Myslíš, že by si otec přál, aby nás odvedli? Naší povinností je přežít.“

„Naší povinností je zachránit otce.“

„Takové věci se musí dělat s rozumem a s rozvahou a ne na popud náhlého rozhodnutí.“

„Pořád lepší než nedělat nic!“

„Je to příliš riskantní.“

„Aspoň bychom to zkusili, aspoň projevit snahu...! Ale ty se vůbec nesnažíš a místo toho tady tvrdíme!“

„Jsi příliš sentimentální, Myro. Dovoluješ svým citům, aby tě ovládaly, a pak nejsi schopná rozumného uvažování.“

Tohle Myru dohánělo k nepřičetnosti.

„Já nejsem sentimentální! To ty jsi bezcitný budižkničemu!“

S těmito slovy Myra utekla do jiné části chrámu. Ten den už na sebe nepromluvili.

* * *

V noci Myra nemohla spát. Pořád musela myslet na otce a na to, jak se s Nairanem pohádala. Nairan už dávno spal. Přesvědčilo ji o tom hluché chrápání, které se od něho ozývalo.

Jak může s čistým svědomím spát, když tu s námi není náš otec! pomyslela si.

Náhle vstala a zamířila ven.

Co chceš dělat? zeptal si jí v duchu Isawu.

To ještě sama nevím, odpověděla mu stejným způsobem Myra. *Ale už se nemůžu dál dívat na to, jak tady zahálíme. Půjdu a najdu našeho otce. Když je Nairan tak neschopný, musím to udělat sama.*

Bude to ale nebezpečné, namítl Isawu.

Některé věci stojí za trochu nebezpečí, ne?

No jak myslíš.

Myra sešla až dolů k potůčku. Po věrejších dešti byl rozvodněný. Myra předpokládala, že tento bezejmenný potok tvoří nejspíš jeden z přítoků řeky Ysvy, neboť Ysva byla největší řekou široko daleko. Jelikož na této řece leží i její rodná Jamaka, stačí, když půjde po proudu a ten ji zavede až do vesnice, kde uvidí, co dál. Bude to rozhodně jistější způsob, než sledovat cestu, kterou sem přišli.

Jak si usmyslela, tak taky udělala. Vydala se na cestu podél koryta potoka. Ještě naposledy se ohlédla na chrám, jehož zbytky se temně rýsovaly mezi stromy na noční obloze. Zároveň se ubezpečila, že ji nikdo nesleduje.

„Sbohem, Nairane,“ zašeptala. Cítila se poněkud provinile, že zrazuje vlastního bratra, ale neměla na výběr, pokud chtěla najít svého otce. Nairan by k něčemu takovému nikdy nesvolil.

Potůček si razil cestu mezi hustým podrostem a spadáným listím. Byla tma, a tak se orientovala spíš podle sluchu – šla tak, aby neustále slyšela bublání vody.

Zanedlouho se Myra přesvědčila, že její úvahy byly správné. Potok se totiž vléval do jiného, mocnějšího vodního toku. Stále to však nebyla Ysva. Myra se rozhodla sledovat i tuto řeku.

Pochod ji zabral několik hodin. Už se skoro začalo rozednívat, když se ona řeka vlévala do další řeky. Ptáci již začali pít svoji ranní píseň.

Tady už to znám! zaradovala se Myra. *To je přece Ysva a náš les! Sem jsme chodívali s Garralem na procházky, než nás přepadli ti ozbrojenci.*

To Myře připomnělo důvod její cesty. Uvědomila si, že je nyní hledaná a že ji nikdo nesmí vidět.

Odtud to bylo do Jamaky jen kousek. S tím jak se blížila k cíli, se zvyšovalo nebezpečí, že ji někdo spatří a musela být čím dál opatrnější. Pro jistotu si schovala amulet pod oblečení.

Slunce mezitím vyšlo a zalévalo les prvními paprsky. Najednou však cítila, že je Isawu neklidný.

Děje se něco? zeptala se ho.

Nevím. Zdá se mi, že cítím nějakou cizí auru. Je to čím dál silnější.

Myra se schovala do nejbližšího křoví, kde příkrčená k zemi sledovala okolí.

Dobře udělala. Zanedlouho totiž zaslechla blížící se těžké kroky. Dvě pardani nohy se zastavily u křoví, kde se schovávala, pár centimetrů od jejího čumáku. Naneštěstí se zdálo, že jejich majitel tu chce nějakou dobu zůstat.

Myra ani nedýchala.

„Už je hledáme pátý den a pořád nic,“ ozvalo se nad ní. „Je to zbytečný. Určitě už někde pošli hladem. Nikdo by nevydržel se tak dlouho skrývat bez jídla a pití.“

„Nepodceňuj je. Zatím nemáme důkaz, že jsou po smrti.“

„To ano, ale kvůli nim tady teď ztrácíme čas.“

„Šéf říkal, že je musíme najít, živí nebo mrtvé.“

„Aspoň, že nás za to platí.“

„No nic. Pojď se radši podívat támhle.“

Oba pardani, kteří tu rozmlouvali, konečně odešli. Myře to připadalo jako věčnost. Ještě notnou chvíli zůstala v křoví, než se odvážila vstát.

To byli ozbrojenci, došlo Myře. Stále nás hledají.

Tady už nejsi v bezpečí jako v chrámě, podotkl Isawu.

Myra na okamžik zalitovala toho, že nezůstala v chrámě, ale její odhodlání v ní nakonec zvítězilo.

Dál Myra postupovala nanejvýš opatrně. Každý podezřelý zvuk ji děsil.

Zanedlouho se dostala na okraj vesnice. Konečně spatřila svůj domov. Tady to před čtyřmi dny celé začalo.

Myra se rozhodla dostat se dál a zjistit, zdali je Garral ještě ve vesnici. Když tu jsou ozbrojenci, nedalo se to vyloučit.

Třeba ho tu drží v zajetí, napadlo Myře.

Slunce už bylo nějakou dobu na obloze a život ve vesnici se pomalu probouzel. Prázdné ulice postupně zaplňovali pardani.

To byla pro Myru dobrá okolnost, protože se v davu snáz ztratí.

Ještě chvíli vyčkávala na okraji lesa a pak se naprosto přirozeně vydala do vesnice. Cestou si přivlastnila široký slaměný klobouk, aby jí nebylo vidět do tváře. Nenápadně se přidala k ostatním pardanům. Ačkoli to na sobě nedávala znát, byla nervózní a v celkovém vnitřním napětí.

Dej si pozor na Zafyru, jestli ho potkáš, on jediný vás totiž zná, nabádal Myru Isawu.

Neměj strach.

Náhle Myra zahlédla na konci vesnice Garralův dům. Pocítila silné nutkání podívat se tam zblízka.

Raději tam nechod', radil jí Isawu, bylo by to podezřelé.

Myra však jeho varování nedbala a zamířila k jejich domu. Když k němu přišla, padla na ní vlna melancholie.

Tady prožila své dětství, tento dům jí byl domovem, zanechala tam kus svého srdce. Ted' tam tak stál, opuštěný, každý se mu vyhýbal, jako by byl prokletý.

Myra sebrala odvalu podívat se dovnitř otevřeným oknem. Bylo to totéž okno, kterým s Nairanem utekli, když je přepadli ozbrojenci. Jak to tu nechali, tak to zůstalo. Vnitřek domu nesl stopy nerovného boje. Nábytek byl zpřevrácený, zdi otlučené, dveře vyražené. Všude se válely knihy a rozházené předměty. Na to všechno nyní padal prach.

Tady možná Garral prožíval poslední chvíle svého života, pomyslela si Myra. *Co když už nežije?*

Myry se najednou zmocnil nepotlačitelný vztek na Zafyru.

To on za všechno může! Nikdy jsme ho sem neměli pouštět!

Pak jí na ramenní spočinula čísi ruka. V Myře by se v tu chvíli krve nedořezal.

„Sem nikdo nesmí,“ zazněl hromový hlas.

Myra se pomalu otočila. Hlas patřil statnému ozbrojenci. Myra se pokusila utéct, ale ozbrojený pardan rychle zareagoval a pevně ji svými tlapami uchopil za paže.

„Nechte mě! Pomoc!“ křičela Myra.

„Šéfe, máme tu návštěvu!“ zvolal ozbrojenec.

Myra se vzpouzela, ale nebylo jí to nic platné. Ocelový stisk nepovolil.

Zanedlouho k ní přišel jakýsi pardan. Nebyl to ozbrojenec. Myra nemohla věřit svým očím. Byl to Zafyrus.

Zafyrus přistoupil blíž a podíval se jí do očí.

„Ale, ale...“

Pak jí sundal klobouk, aby si ji mohl lépe prohlédnout.

„Počkat... Tebe znám! Ty jsi spratek toho šamana!“ Pak se otočil a zařval: „Chlapi, jednu mám!“

V tu chvíli se vedle Myry zhmotnil Isawu v celé své kráse – aniž by to mohla Myra nějak ovlivnit – a vrhl se na Zafyru. To Zafyrus nečekal a skácel se pod jeho vahou k zemi.

„Pomoc! Sundejte ho ze mě!“ křičel.

K Zafyrovi přistoupilo asi tucet ozbrojenců a snažilo se ho vysvobodit, ale marně.

„Amulet! Amulet!“ řval Zafyrus.

„Myro, ne!“ zvolal Isawu.

„To zvíře mluví!“ podivil se kdosi.

To už však jeden ozbrojenec strhnul amulet Myře z krku.

„Ne!“ vykřikla Myra.

Ale bylo pozdě. Isawu se v tu chvíli rozplynul.

Zafyrus celý rozcuchaný a poškrábaný vstal ze země, oklepávaje ze sebe prach.

„Dobrý pokus,“ řekl Myře, „ale teď už nám nic neuděláš. Jsi bezmocná. Svažte ji.“

KAPITOLA 7: PLÁN MYŘINY ZÁCHRANY

Myra byla svázána pevnými provazy.

„Tak ty jsi za námi přišla?“ pravil Zafyrus, který se procházel kolem ní s rukama za zády. „To je od tebe hezké. Ale kde jsi nechala svého společníka?“

„Jsi hnusný zrádce! Co jsi provedl našemu otci?“

„Nejsi tu, abys kladla otázky. A teď pověz: Kde je tvůj bratr?“

„S tebou já se bavit nebudu,“ odsekla Myra.

„Ty drzá... Však já tě zlomím... Kde je tvůj bratr?“

„To vám nikdy neřeknu!“

Ač se Myra s Nairanem pohádala, byla rozhodnutá, že ho nevydá do rukou ozbrojenců.

„Ale řekneš, moje milá, řekneš,“ pokračoval Zafyrus. „Postačí chvílka a budeš zpívat. Tak kde je?“

„Nic vám neřeknu! Jsem rozhodnuta mlčet.“

Myra se ani nenadála a už jí na tváři přistála facka.

„Kde je?“ opakoval Zafyrus.

„Neřeknu,“ trvala na svém Myra.

Další facka.

„Kde je?“

„Ne... ře... knu...“ sípala Myra.

Zafyrus se rozpráhl a vši silou ji znovu uhodil do tváře. Myra to nevydržela a upadla na zem.

„Nebijte ji tolik, šéfe,“ zastal se Myry jeden z ozbrojenců. „Vždyť je to skoro ještě kotě.“

„Máš pravdu,“ souhlasil Zafyrus. „Tohle je příliš vyčerpávající způsob. Ten druhý šaman ji tu ale určitě nenechá a půjde ji zachránit. Stačí si na něj jenom počkat a padne nám přímo do náruče!“ Zafyrus se praštil pěstí do dlaně. „To je nápad!“

Pak přistoupil k Myře klečící na zemi a rukou jí přizvedl hlavu tak, aby se mu dívala do očí. V jejích modrých očích byl vidět vzdor. Když proti němu nemohla nic dělat, vzdorovala mu alespoň pohledem.

„Tvůj bratr tě má asi rád, že?“ řekl sladce Zafyrus. „Jakmile zjistí, že jsme tě zajali, nebude váhat a vydá se tě zachránit, nemám pravdu? Jen ať to zkusí!“

„Je to zbytečné. Nairan mě nepůjde zachránit,“ prskla jedovatě Myra.

„Opravdu?“ děl Zafyrus. „Uvidíme, jestli se vydrží dívat na to, jak trpíš.“ Pak se otočil na ozbrojence: „Přivažte ji k támhle tomu stromu, mládenci! A hezky na sluníčko!“

* * *

Myra byla přivázaná ke stromu. Ruce měla svázané za zády. Zkoušela s nimi pohnout, ale neměla dost síly. Byla úplně vyčerpaná. Celou noc nespala a únava se začínala hlásit o slovo. Nejhorší na tom bylo to, že přišla o amulet a tak i o svého spirita. Bylo to poprvé, co jí Isawu chyběl. Zvykla si, že ten vlídný hlas jí byl stále na blízku, ale teď tu nebyl. Připadala si najednou tak sama, opuštěná uprostřed svých nepřátel. Nebyl tu ani Nairan ani Garral. Co víc jí ještě můžou udělat?

Myra měla smíšené pocity. V hloubi duše si přála, aby ji Nairan přišel zachránit, ale věděla, že by tím padl do Zafyrový léčky.

Slunce mezitím změnilo polohu a jeho paprsky dopadaly teď přímo na Myru. Po chvíli začala mít také nesnesitelnou žízeň. Hlava ji padala na hrud'. Nebýt toho, že byla přivázaná, už by se dávno svalila na zem. Prožila tolik událostí v tak krátké době a její tělo to odmítalo vydržet a vypovídalo jí službu.

Myra byla přivázaná čelem k lesu, od jehož okraje jí dělil pruh trávy široký několik desítek metrů. Za jejími zády se nacházel Garralův dům a zbytek vesnice. Ve výhledu jí bránily vlasy, které jí neustále padaly do obličeje.

Čas plynul. Myra nevěděla, jestli to byly minuty nebo hodiny. Zdálo se jí to jako věčnost. Občas se tráva kolem ní zavlnila větrem. Cvrčci se předháněli v cvrčení. Nic z toho však Myra nevnímala. Byla pohroužena do svých myšlenek.

Naší poslední nadějí je Nairan. Je poslední z vlčího klanu, kdo ještě zůstal na svobodě. Ale určitě nepřijde. Má víc rozumu než já. Nairan měl včera pravdu. Je lepší, když zůstane než aby dopadl jako já. Ach, kdybych ho bývala včera poslechla!

Náhle jí ze zamyšlení vytrhly jakési zvuky. Zdálo se, že se někdo blíží. Myra okamžitě zvedla hlavu a pátrala pohledem kolem sebe. Náhle spatřila na okraji lesa postavu jedoucí na velkém bílém vlkovi. Byl to Nairan. Myra rychle pochopila jeho úmysly.

„Nairane, ne!“ vykřikla z posledních sil. „Je to past!“

Nairan ji však ignoroval a pokračoval dál. Když přijel blíž, zastavil a seskočil z Caheeganova hřbetu. Zaujal bojovou pozici a kolem jeho ruky zazářila zelenavým světlem aura.

„Tak vylezte, vy zbabělci!“ zavrčel tónem, který prozrazoval, že není v nejlepší náladě.

„Na něj!“ zavelel Zafyrus a v tu chvíli se na Nairana ze všech stran sesypali ozbrojenci. Nairan se však nedal a posílal na ozbrojence svoji auru, jen co se do nich vešlo. Neznal slitování. Strhla se bitka. Vše se odehrávalo tak rychle, že Myra, napůl oslepena zelenou září, nemohla rozeznat, kdo je kdo.

„Myro,“ ozvalo se najednou za jejími zády.

Myra se otočila. Byl to Caheegan. Myra v tom zmatku ani nepostřehla, že se k ní blíží.

„Caheegu! Tak ráda tě zase vidím!“

To už jí Caheegan překousával provazy a zanedlouho byla Myra volná. Byla však příliš zesláblá a sotva se držela na nohou. Třela si zdřevěnělé ruce, aby se jí v nich znovu rozproudila krev.

Nairan mezitím neochvějně vzdoroval přesile ozbrojenců.

„Dost!“ zvolal znenadání Zafyrus.

Všichni najednou přestali a všechny oči se upřely na něj. Zafyrus jednou rukou držel Myru a druhou jí přidržoval u krku nůž. Myra ani nekladla odpor.

„Na tohle nemáme čas,“ pokračoval Zafyrus. „Vzdej se, šamane, nebo to s ní špatně dopadne.“

„Ne, Nairane, neposlouchej ho!“ zvolala Myra.

„Ticho!“ okřikl ji Zafyrus. Pak se obrátil znovu na Nairana: „Jestli chceš, aby z toho vyvázla živá, sundej si amulet a odhod' ho na zem.“

Nairan se rozmýšlel.

„Já čekám,“ naléhal Zafyrus.

„Tak fajn!“ řekl nakonec Nairan a mrskl amulet Zafyrovi k nohám.

„Výborně,“ pochválil ho Zafyrus. V jeho hlase bylo cítit zadostiučinění a pýcha, že pokořil svého nepřítele. „A teď ho svažte.“

KAPITOLA 8: VE VĚZENÍ

Myra s Nairanem byli odvedeni do černého auta bez oken. Jen co se za nimi zavřely pancéřové dveře, vozidlo se dalo do pohybu. Poznali to podle hluku a otřesů. Bílý vnitřek vozu, oddělený od prostoru pro posádku, ozařovala slabým světlem zářivka umístěná na stropě. Myra a Nairan seděli naproti sobě, každý na jedné straně, zády ke stěně.

„To je konec. Je po všem,“ zoufala si Myra.

„Neztrácej hlavu, Myro.“

„Proč ses mě vydal zachránit?“

„Přece bych tě tam nenechal.“

„Ale říkal jsi, že musíme přežít!“

„Tohle byla ale jiná situace. Když jsem zjistil, že jsi zmizela, hned mi došlo, co se stalo. Neváhal jsem a vydal jsem se tě najít.“

Myra chvíli mlčela a pak vyhrkla:

„Promiň, Nairane! Je to všechno moje vina! Kdybych tě bývala poslechla a zůstala v chrámě, nic z toho by se nestalo! Prosím tě, odpusť mi to!“

„V zoufalých situacích se uchylujeme k zoufalým činům,“ utěšoval ji Nairan.

„Měl jsi ve všem pravdu!“

„Ale jdi, každý děláme chyby.“

„Kvůli mně jsi přišel o svůj amulet!“

„Neměl jsem na vybranou. Zafyrus nemá žádnou čest. Kdoví, k čemu by se uchýlil. Nechtěl jsem riskovat, že ti něco provede. Caheegan to přežije. Krom toho, hned jak se naskytne příležitost, pokusím se ho získat zpátky. Ale co tvůj amulet?“

„Zafyrus mi ho vzal.“

„To je bídák.“

„Kam nás asi vezou?“

„To brzy zjistíme.“

Najednou motor ztichl a auto se zastavilo. Pak se otevřely dveře a nějaký pardan vyvedl Myru a Nairana ven. Pardan je vedl do jakési velké šedé budovy. Myra i Nairan hned pochopili, co je to za budovu – věznice.

Postupovali úzkou chodbou. Najednou se pardan, co je vedl, zastavil u jedné z cel, otevřel dveře a strčil Myru s Nairanem dovnitř, načež se za nimi dveře s rámusem opět zavřely.

Myra se rozhlédla kolem sebe. Nacházeli se místnosti o rozměrech čtyři krát čtyři metry. Panovalo tu přítmí, což Myra přikládala tomu, že sem nevedlo žádné okno. Pak si všimla, že tu nejsou sami. Na dřevěné lavici v temném koutě kobky se krčila jakási postava. Byl to starší pardan robustní tělesné konstrukce s šedivými vlasy. Seděl tam s podivuhodným klidem, ruce měl na kolenou, ramena zvednutá, hlavu sklopenou. Najednou vzhledl, aby si prohlédl své nové spoluvězně. Chvíli na sebe oněměle zírali a pak najednou pardan sedící v koutě zvolal:

„Nairane! Myro! Jste to opravdu vy?“

„Tatínku!“ vykřikla Myra a padla Garralovi kolem krku. Po tváři se jí koulely velké slzy štěstí.

Nairan byl také velmi pohnut, držel však své emoce na uzdě.

„Jsem tak ráda, že tě vidím!“ pokračovala Myra. Pak se ovšem zvažněla. „To že jsi tu, teda znamená, že tě dostali?“

„Ano,“ potvrdil Garral. „Byla jich obrovská přesila. Chtěl jsem je jenom držet, než co se ty s Nairanem dostaneš do bezpečí. Ale co vy? Jak to, že vás taky zajali?“

„Je to moje vina,“ řekla provinile Myra a stručně Garralovi vylíčila, co se stalo od té doby, co museli utéct.

Garral pozorně poslouchal a když Myra domluvila, pravil:

„Nesmíme se ohlížet jenom na minulost. To co se stalo, už neovlivníme, je třeba myslet na budoucnost. Ale poslyšte, kde je Isawu a Caheegan? Kde máte amulety?“

Myra sklopila hlavu. Nedokázala to Garralovi říct.

„Za to může Zafyrus,“ vmísil se do hovoru Nairan. „To on nám je vzal.“

„Hm,“ zabručel Garral. „To není dobré. Bez amuletů nemáte svoje schopnosti.“

„Ale tobě schopnosti zůstaly,“ namítla Myra.

„To ano, ale pochybuji, že by mi v tuhle chvíli k něčemu byly. Krom toho jsem příliš vyčerpaný a nemám odkud si auru půjčit. Leda že...“

Najednou se otevřely dveře a do cely vkročil ozbrojenec. Všichni se otočili tím směrem.

„Co tu chceš?“ zahřměl mocným hlasem Garral.

„Pst,“ řekl ozbrojenec a prstem jim naznačil, aby byli zticha. „Chcete se odsud dostat?“

„Samozřejmě. Ale proč by ozbrojenec jako ty pomáhal šamanům?“ chtěl vědět Garral.

„Došlo mi, že nejste takoví, jak se nám snaží namluvit tiberská vláda,“ odpověděl ozbrojenec. „Pronásledování šamanů je hrozná křivda. Mrzí mě, že i já jsem se podílel na něčem takovém, a abych to odčinil, pomůžu vám odsud utéct.“

Myře ten hlas přišel povědomý. Ano, byl to tentýž hlas jako hlas ozbrojence, co se ji předtím zastal, když jí Zafyrus vyslyšal.

„Kdo jsi?“ zeptala se ho.

Ozbrojenec si sundal svoji přilbu a brýle, čímž odhalil své krásné zelenozlaté oči a hnědé vlasy. Byl mladý, Myra odhadovala, že mohl být jen o pár let starší než Nairan. Nikdy si nepředstavovala, kdo se skrývá za tou vši zbrojí, ale myslela si, že jsou to samí drsní chlápci. Tenhle moc drsný nebyl, nebo na to aspoň nevypadal.

„Jmenuji se Torik.“

Teď už to nebyl jen jeden z ozbrojenců, nyní měl tvář a jméno.

„To jméno si zapamatuji,“ prohlásil Garral.

„Dobře. Jestli chcete odsud zmizet, musíme rychle, než zjistí, že nejsem tam, kde mám být. Není času nazbyt.“

„Ale co bude s tebou?“ ozvala se Myra.

„O mě se nestarejte. Jestli vás odsud dostanu, svůj účel jsem splnil,“ odpověděl Torik.

Pak odněkud vytáhl jakýsi váček.

„Tady jsou vaše amulety.“

„Naše amulety!“ zajásala Myra.

„Ne tak nahlas,“ napomenul je Torik.

Myra i Nairan si pověsili amulety na krk. Jak byla Myra ráda, že je Isawu zase zpátky. Na nějaké vítání však nebyl čas. Když se Torik ujistil, že je vzduch čistý, obrátil se na vězňe a zašeptal:

„Následujte mě.“

Všichni tři se vydali za ním. Procházeli úzkou chodbou. Cestou míjeli různé cely. Všechno šlo jako na drátkách. Torik je neomylně vedl bludištěm chodeb. Myra nechápala, jak se tu může vyznat a nezabloudit. Najednou se však dostali k malým dvířkům. Byl to postranní vchod. Mělo to však jeden háček – vchod byl hlídán ozbrojencem. Byl to ten typ pardana, se kterým byste se nechtěli dostat do křížku.

„Nevšímejte si ho,“ pronesl tichým hlasem Torik.

Pak jakoby nic prošel kolem něj. Myra společně s Nairanem a Garralem ho následovali.

„Vedu vězně,“ řekl chladně Torik.

„Takhle pozdě?“

Ačkoli si to Myra neuvědomovala, od doby, co ji odvezli sem, uplynul nějaký čas a nyní se již začínalo stmívat. Ve vězení ztratila pojem o čase.

„Je to na příkaz šéfa,“ odpověděl Torik.

„To se mi nějak nezdá,“ odporoval ozbrojenec.

Pak chytnul Torika za paži a přitáhnul ho k sobě.

„Šéf se ještě nevrátil.“

Torik zbledl.

„To znamená, že lžeš,“ pokračoval ozbrojenec.

Torik neváhal a pěstí mu jednu ubalil, až se z toho ozbrojenec málem skácel. Pak křikl na Garrala a spol.:

„Utíkejte!“

Myra, Nairan a Garral se vydali co nejrychleji k plotu, kterým byla věznice obehnaná.

Ozbrojenec se však rychle vzpamatoval a zvolal:

„Vězni na útěku! Uzavřete okruh! Opakuji: Vězni na útěku!“

Trojice šamanů se mezitím blížila k plotu. Torik se chtěl vydat za nimi, ale ozbrojenec ho pevně držel.

„Tebe si vychutnám, ty zrádče!“ zasyčel, zatímco ze všech dveří věznice vyběhli další ozbrojení pardani.

Nairan s Garralem přelezli plot. Teď byla řada na Myře.

„Pojď, Myro, podej mi ruku,“ pobízel ji Nairan.

Myra však neposlouchala. Jako by se čas kolem ní zastavil. Viděla, jak se k ní blíží ozbrojenci, jak statný pardan u vchodu zápasí se zesláblým Torikem...

To je hrozné, kam až to zašlo, proletělo jí hlavou.

„Myro, dělej!“ naléhal Nairan.

Myru přepadl zuřivý vztek. Vztek na všechny, kdo mají na svědomí celou tuhle šaškárnu.

Podvědomě cítila, že její spirit s ní vnitřně souhlasí.

Pak pocítila, jak v ní koluje aura, byla najednou plná energie. Tato energie se koncentrovala v rukách, aniž tomu mohla zabránit. Nechala nahromaděnou auru uvolnit. Zelená energie se zformovala do podoby malé kuličky. Myra nevěděla, proč to dělá, ani že to umí, ale tušila, že v tom má prsty její spirit. Jednala instinktivně, automaticky. Mrskla touto kuličkou aury do řad ozbrojenců, kde se rozprskla a způsobila menší výbuch. Muselo to trvat sekundy, ale jí to připadalo jako dlouhé minuty.

Potom se s Nairanovou pomocí dostala přes plot.

EPILOG

„Jak jsi to udělala?“ divil se Nairan.

„Já... já... vlastně ani nevím,“ koktala Myra, když se dostala na druhou stranu plotu. „Přišlo to samo.“

„Vypadá to, že si za tu dobu, co jsem byl pryč, udělala značné pokroky,“ pochválil ji Garral. „Teď však musíme jít, než se z toho vzpamatují,“ pokračoval.

Věznice se nacházela na odlehlém místě. Byla obklopená lesem, vedla k ní jediná příjezdová cesta.

Myra, Garral a Nairan se vydali do lesa, co nejdál od věznice. Když usoudili, že se dostali dostatečně daleko, zastavili se, aby si odpočinuli. Myře to připomnělo situaci, když prvně utíkali ze svého domu. Teď to však bylo jiné. Byl tu s nimi i Garral. Po dlouhé době byli všichni tři zase spolu.

„Takže se ti nakonec podařilo spojit se s Isawem?“ zeptal se Garral Myry.

„Ano, přiznala Myra.

„To mě těší.“

„Uvědomila jsem si, co znamená být šamanem. Nyní jsem již připravená nést vše, co s sebou šamanství přináší.“

„To je dobře. Ale ještě se máš stále hodně co učit.“

„Co budeme dělat?“ přerušil ho Nairan.

„Ano, co s námi bude?“ přizvukovala Myra.

„Jisté je, že tady nejsme v bezpečí,“ uvažoval Garral. „Nemůžeme se tu skrývat. Dřív nebo později by nás stejně našli.“

„Tak co tedy uděláme?“

„Musíme utéct. Utéct daleko na sever, kde nás nikdo nezná, a tam začít nový život pod novým jménem. Bude to nebezpečné, ale jakmile se tam dostaneme, budeme v bezpečí.“

Garral se odmlčel.

„Ve vězení jsem měl dost času na přemýšlení a... řekl jsem si, že možná bude lepší, když na nás šamany zapomenou. Je to smutné, ale je to jediný způsob, jak provozovat šamanství, aniž by nás za to někdo trestal. Jednou snad přijde den, kdy šamani opět získají svou ztracenou čest. Ale do té doby o sobě nesmíme dát vědět.“

* * *

Jak Garral řekl, tak udělali. Jak dopadli a jestli se na daleký sever opravdu dostali, je ve hvězdách. Jisté však je, že od té doby o Garralově rodině už nikdo nikdy neslyšel.